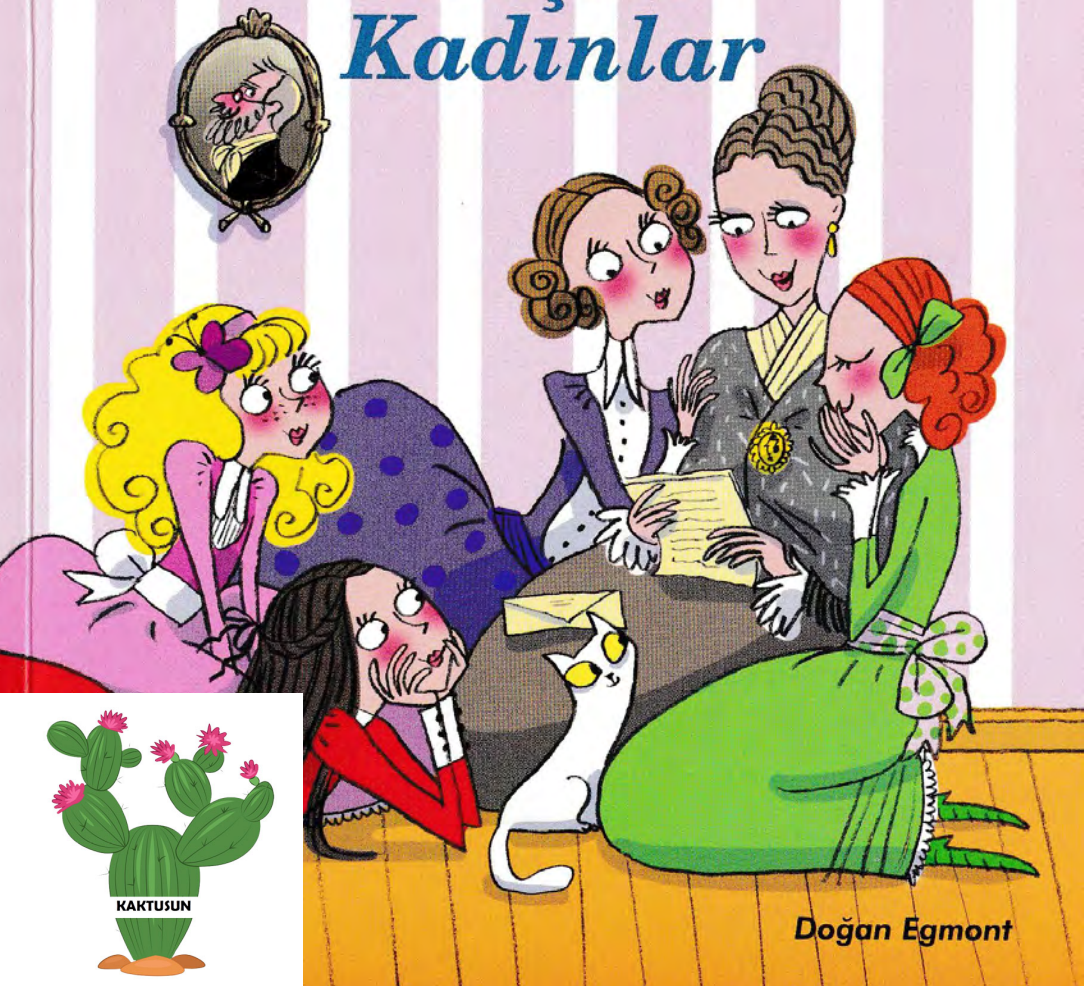
Klasiklerle

TANIŞIYORUM

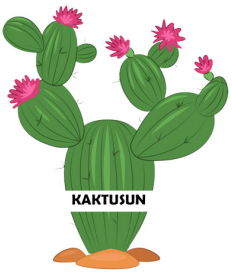
Küçük Kadınlar

KAKTUSUN

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Bağımsızlığına düşkün ve
kitaplara âşık Jo, nazik ve şefkatli Meg,
sanatçı ruhlu ve havai Amy, hassas ve sevimli Beth.
March Ailesi'nin dört kız kardeşinden
en çok hangisini seviyorsunuz?

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden
Küçük Kadınlar rengarenk çizimler eşliğinde
akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi
dünya edebiyatının tanınmış eserlerini
genç okurlara yönelik
bir anlatım ve tasarımla
yeniden yorumluyor.

Doğan Egmont

ISBN 978-605-09-5069-4

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺12

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum – Küçük Kadınlar
Özgün adı: *Classicini – Piccole Donne*

Louisa May Alcott'un Küçük Kadınlar *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2013, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy
Tüm hakları saklıdır.

Anlatan: Beatrice Masini
Kapak ve iç resimler: Sara Not

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-5069-4
Sertifika no: 11940

Çeviri: Ceylan Özçapkın
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak uygulama: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Louisa May Alcott'un
ünlü eseri

Küçük Kadınlar

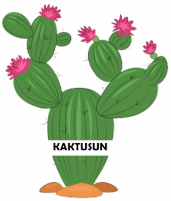
Anlatan: Beatrice Masini

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM
YILBAŞINDAN ÖNCE VE SONRA

DÖRT KIZ KARDEŞTİLER. Dördünün de birbirinden farklı huyları vardı. Kardeşlerin en büyüğü Meg, on yedi yaşındaydı: İri gözleri, narin elleri ve nazik tavırlarıyla her zaman küçük bir hanımefendi gibi davranırdı. On beş yaşındaki Jo, atılgan bir kızdı: Upuzun, parlak, kahverengi saçları, sert ve bazen kaba saba tavırları vardı. Yerinde duramayan bir tipti, büyüyünce büyük bir yazar olmak istiyordu. On üç yaşındaki Beth çok hassas bir kızdı. Her zaman biraz hasta gibiydi, bir çiçek gibi narindi, genellikle herkesin ilgisi onun üzerindeydi. Beth yumuşacık kalbiyle hep çevresini düşünürdü. Kardeşlerin en küçüğü ve en sevimlisi Amy, sarışın ve kıvırcık saçlıydı. Dış görünüşüne çok önem verir, elbiselerinin eskiliğinden şikâyet eder, hep yeni eşyaları olsun isterdi.

March Ailesi'nin evinde hayat kolay değildi. Baba Bay March askerlere destek olmak için savaşa çağrılmış, evinden uzaklara gitmişti. Babaları evdeyken hali vakti yerinde olan aile artık daha sade bir hayat yaşıyordu. Aile üyeleri tutumlu olmak zorundaydılar. Ev ve mutfak işlerine yaşlı Bayan Hannah yardımcı oluyordu. Anne Bayan March evde fazla zaman geçiremiyordu: Kasabadaki yardıma muhtaç kişilere sık sık yemek, giysi ve battaniye götürüyordu. Şefkatli vé disiplinli bir kadındı; her zaman gösterişsiz giyinir, yüzünde candan bir gülümseme olurdu. Kız kardeşler daima annelerini örnek almaya, babalarını mutlu etmeye çalışırlardı. Bay March kızlarına cepheden mektuplar yazar, onlardan sevgiyle "Küçük Kadınlar" diye bahsederdi.

O yılbaşında, kızlar yine sadece bir mektupla yetinmek zorunda kalmışlardı çünkü babaları bir süre daha eve dönmeyecekti. Bu yüzden,

dört kardeşin morali çok bozuktu. Ayrıca, yeni yıl hediyeleri alamayacakları için mutsuz hissediyorlardı.

"Hediyesiz yılbaşı olmaz," diye homurdandı Jo, halının üzerinde oturduğu yerden.

"Yoksul olmak ne kötü," dedi Meg eskimiş elbisesine bakarak.

"Bazı kızların çok güzel şeylere sahip olmaları, bazılarınınsa hiçbir şeyinin olmaması haksızlık," dedi Amy burnunu çekerek.

"Ama bizi çok seven bir anne babamız var," dedi Beth usulca.

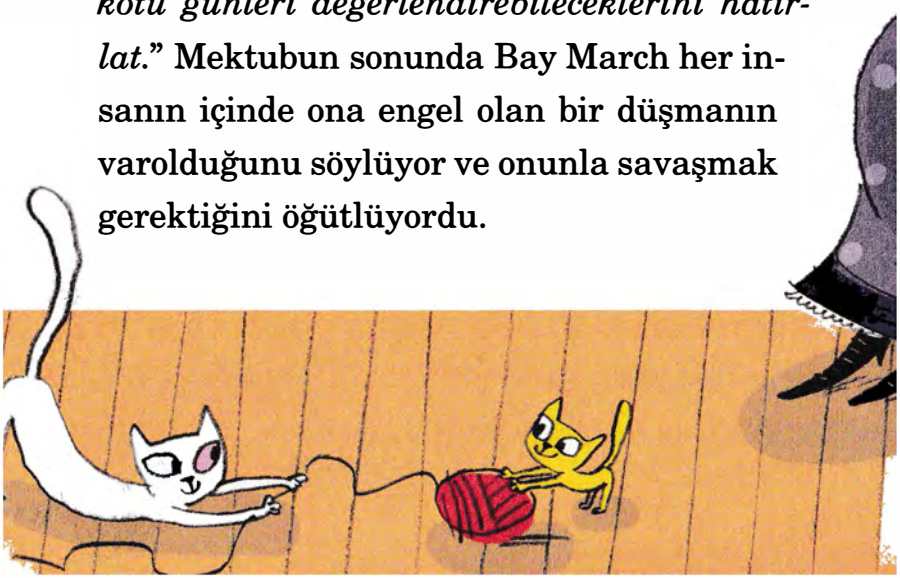
"Tabii ya, annemiz!" diye bağırdı Meg. "Bu yılbaşında birbirimize değil de sadece annemize hediye almaya ne dersiniz?"

Uzun bir tartışmadan sonra karar verildi: Annelerine Meg bir çift eldiven, Jo bir pantolon, Beth işlemeli bir mendil ve Amy bir şişe kolonya hediye edecekti. Hepsi de basit, kullanışlı ama zarif hediyelerdi. Kısa bir süre sonra anneleri eve geldi.

Soğuktan üşümüştü ve üzeri karla kaplanmıştı. Kızlar hemen etrafına toplandılar ve babalarından gelen mektubu okumaya koyuldular. Bay March kızlarına sevecen ve cömert olmalarını tembihliyordu.

"*Kızlarıma sevgilerimi ve kocaman öpücüklerimi yolluyorum*," diye yazmıştı. "*Onları her gün düşünüyorum ve her gece onlar için dua ediyorum. Hepsini kalbimde hissediyorum. Birbirimizi görmek için bir sene daha beklemek zorundayız. Kızlara ben dönene dek çalışabileceklerini ve bu kötü günleri değerlendirebileceklerini hatırlat.*" Mektubun sonunda Bay March her insanın içinde ona engel olan bir düşmanın varolduğunu söylüyor ve onunla savaşmak gerektiğini öğütlüyordu.

Bayan March'ın okuması bitince kardeşlerin gözleri yaşlarla dolmuştu.

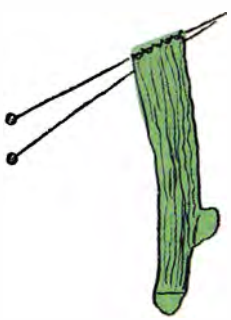
"Benim en büyük düşmanım," dedi Amy suçluluklа, "bencilliğim. Hep kendimi düşünüyorum..."

"Ben çalışırken hemen yoruluyorum ve sürekli aynaya bakıyorum," dedi Meg. "Ben de bu huyumu değiştirmeye çalışacağım."

"Ben daha düşünceli olacağım ve babamın istediği gibi nazik davranmaya çalışacağım," dedi Jo.

Beth hiçbir şey söylemedi. Askerlere göndereceği çorabı örmeye devam etti. O böyle bir kızdı işte: sessiz ve çalışkan.

Yılbaşı sabahı, çam ağacının altında hediyeler yoktu ama zaten kardeşlerin hiçbiri artık çocuk sayılmazdı. Onun yerine, her birinin yastığının altında küçük bir not defteri vardı. Dört kardeşe de aynı hediye gelmişti; defterlerin sadece rengi farklıydı. Jo'nun defteri kırmızı, Meg'inki yeşil, Amy'ninki gri ve

Beth'inki maviydi. Kızlar kucaklaşarak birbirlerinin yeni yılını tebrik ettiler ve annelerine teşekkür etmeye gittiler. Ama Bayan March acil bir durum için çoktan çıkmıştı. Geri geldiğinde, kızlarına, yeni yılın ilk sabahı için hazırladıkları zengin kahvaltı sofrasını zor durumda bir aileyle paylaşmayı isteyip istemediklerini sordu. Yoksul bir kadıncağız, altı çocuk ve bir de yeni doğmuş bebeğiyle tek başına soğukta kalmıştı. Kızlar hiç düşünmeden annelerinin peşine takıldılar. Kadıncağızın yaşadığı derme çatma eve gidince hemen sobaya biraz odun attılar. Sonra, evin çocuklarını kızarmış ekmek, çörek ve reçelle doyurup ortalığı toparladılar.

Dört kız kardeş, tüm işler bitince annelerine hediyelerini verdiler. Bayan March çok mutlu olmuştu. Ardından kızlar türlü türlü çizmeler ve peruklar takıp pelerinlere bürünerek Jo'nun yaz-

dığı neşeli bir yılbaşı öyküsünü piyes olarak sergilediler. Tiyatroya çok sık gidemedikleri için kendi aralarında ara sıra böyle eğleniyorlardı.

Akşam yemeğinde, kardeşleri sofrada bir sürpriz bekliyordu: sütlü ve böğürtlenli dondurma, turta, meyve tabağı, vanilyalı pudingler ve dört buket çiçek.

"Periler mi getirdi bunları yoksa?" diye sordu Amy.

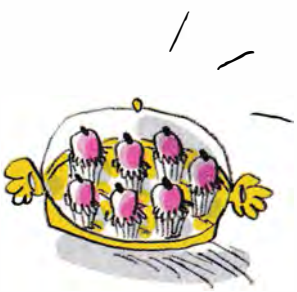
"Hayır, bence Noel Baba getirdi," dedi Beth.

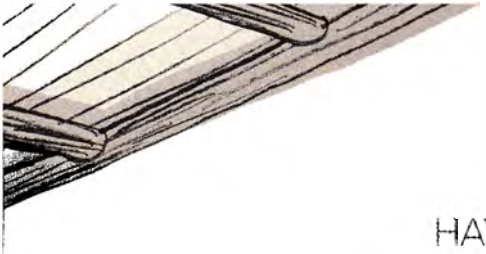

İlerleyen saatlerde, anneleri tüm bu nefis yiyeceklerin zengin ve nazik komşularının hediyesi olduğunu açıkladı. Yan evde oturan yaşlı Bay Laurence, March Ailesi'nin fakirlere yardım etmeye gittiğini duymuş ve çok etkilenmişti. Torunu Laurie ile kızlara lezzetli yiyecekler ve güzel çiçekler gönderip onlara dostluğunu göstermek istemişti. Böylece kızların daha önce hiç tanımadıkları yepyeni bir arkadaşları olmuştu.

İKİNCİ BÖLÜM
HAYALLER VE GERÇEKLER

BİRKAÇ GÜN sonra Meg, tavan arasına kurulmuş, kitap okuyan Jo'nun yanına koştu. Elinde Bayan Gardiner'in yolladığı yılbaşı davetiyesi vardı. İkisi de partiye davetliydi.

"Keşke ipek bir elbisem olsaydı," dedi Meg. "Ama annem on sekiz yaşıma girdiğimde alacağını söyledi."

"Sızlanıp durma. Elbisen o kadar güzel ki! Ama benimkinde yırtık var ve eteğimin arkasındaki kumaş erimiş," dedi Jo. "Ne yapacağım şimdi?"

"Mümkün olduğunca hareketsiz durman ve yerinden hiç kalkmaman gerek. Ben annemin inci broşunu takacağım. Saçımı da kurdeleyle süsleyip yeni eldivenlerimi takacağım," dedi Meg.

"Benim eldivenlerim üzerine limonata dökülünce mahvoldu. Aman, neyse! Ben de eldiven takmam," dedi Jo.

"Olmaz! Eldivensiz dans edemezsin!"

"Müzik eşliğinde o saçma sapan hareketleri yapmak benim için önemli değil! Ama şöyle yapabiliriz: İkimiz de senin yeni eldivenlerinin birer tekini takarız, lekeli olan çiftin teklerini de diğer elimizde tutarız."

"Tamam, sen yeter ki her zamanki gibi vahşi davranma..." diyerek iç çekti Meg.

Parti daha yeni başlamıştı ama March kardeşler salona girdiğinde ortam çok canlıydı. Meg kenarları dantel işlemeli gümüş rengi bir elbise giymişti, saçlarını mavi çiçekli bir tokayla topuz yapmıştı ve göğsünde annesinin broşu vardı. Jo'nun kahverengi elbisesinin yakası bembeyaz ketendendi ve sade görünümüne zarafet katmak için beline iki tane beyaz karanfil iliştirmişti. Meg'in ayakkabıları yeni olduğu için ayakları rahatsızdı, Jo da saçlarındaki firketelerin kafasını delmek üzere olduğunu düşünüyor ve neredeyse hiç kıpırdayamıyordu. Yaşıtları bir sürü genç kız vardı, hepsi de çok zarif ve tatlıydı. Meg de en az onlar kadar güzel olduğundan hemen dansa kaldırıldı. Jo ise aynı riskle karşı karşıya kalmamak için girişteki perdenin arkasına saklandı. Böylece hem kafasını dinliyor

hem de etrafı gizlice izleyebiliyordu. Ama orada, aynı çözümü akıl etmiş, siyah saçlı ve kara gözlü bir çocukla karşılaştı. Birlikte hemen gülüşmeye başladılar. Çocuk yan komşularının torunu, meşhur Laurie Laurence'in ta kendisiydi. İsviçre'deki okulu tatile girmiş, o da tüm Avrupa'yı dolaştıktan sonra eve dönmüştü. Laurie, Jo'ya gezisinin nasıl geçtiğini anlattı ve gerçek bir centilmen gibi davranarak kızı dansa davet etti.

"Ah, ne yazık ki dans edemem," dedi Jo ve her zamanki açık sözlülüğüyle ona eteğinin arkasının eridiğini fısıldadı. Bunun üzerine Laurie, Jo'ya kimsenin bulunmadığı yan odaya geçip orada dans etmeyi teklif etti. Jo kabul etti ve birlikte dans ederek eğlenmeye koyuldular. Bir süre sonra içeri Meg girdi: Topuklu ayakkabılarıyla dans ederken bileğini burkmuştu ve eve dönmek istiyordu. Laurie onları büyükbabasının faytonuyla bırakmayı teklif etti. Böylece iki kız, tıpkı peri masallarındaki prensesler gibi evlerine döndüler.

* * *

Yeni yıl kutlamalarının ardından March kardeşler için gerçek dünyaya dönmek epey zor oldu. Soğuk bir ocak sabahında, Jo da Meg de sıcacık evlerini bırakıp dışarı çıkmak istemiyorlardı.

"Keşke yılın iki yüz günü yılbaşı, kalan yüz altmış beş günü de yılbaşı sonrası olsaydı," dedi Jo esneyerek.

"Keşke lüks içinde yaşayabilseydim," dedi Meg, sadece birkaç tane elbiseden oluşan dolabına göz atarak.

"Ben de yaşlı March Teyze'yle ilgilenmekten hoşlanmıyorum ama ona bakıcılık etmek benim görevim," dedi Jo.

"Ya ben ne yapayım? Tüm zamanımı dört canavarla geçirmek zorundayım," dedi Meg. Bir süredir King Ailesi'nin çocuklarına öğretmenlik yapıyordu. Kızlar, hazırlıkları bittikten sonra görevlerinin başına geçmek üzere birlikte evden çıktılar. Beth evde oturup can sıkıntısından

kedileriyle oynamaya devam etti, Amy de yakında okullar açılacağı ve yeterince ders çalışmadığı için üzgündü.

Kısacası, dört kız kardeşin de farklı farklı sorunları vardı. Meg zengin bir ailenin yanında çalışıyor ve yaşıtları kızların şık giyimlerine çok özeniyordu. Onların tek yaptığı partilere, tiyatrolara ve konserlere gitmekti; daima son moda elbiseler giyiyorlardı. Meg bazen oturup, uzun uzun, gençliğinin böyle geçip gideceğini düşünüyor, gerçek zenginliğin sevgi olduğunu unutuyordu.

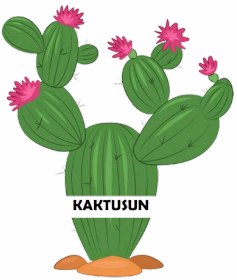

Jo, yaşlı teyzeleri March'ın her zaman en sevdiği yeğeni olmuştu. Son derece geçimsiz olan bu dul kadın, papağanıyla yaşıyordu ve ev işlerinde ona yardımcı olması için Jo'yu seçmişti. Bu işin Jo için pek de yorucu olduğu söylenemezdi. Üstelik kadının evinde kocaman bir kitaplık vardı. Okumaya âşık bir kız için bu bir hazineye eşdeğerdi. Ama Jo'nun karakteri, sert mizaçlı teyzesininkiyle sıklıkla çatışıyordu.

Beth çok narin ve çekingen bir yapıda olduğu için okula gitmiyor, evde eğitim alıyordu. En büyük hayali müzik dersleri almak ve güzel bir piyanoya sahip olmaktı ama ailesinin bunun için yeteri kadar parası yoktu. Beth de oturup bebekleriyle oynuyor, bazen de evdeki eski püskü, bozuk piyanoyu tıngırdatmaya çalışıyordu.

Amy'nin resim yapma konusunda büyük bir yeteneği vardı. Kitaplardan gördüğü çiçek ve insan resimlerini kopyalayarak saatler geçiriyordu. Etkileyici bir kızdı ama uçarıydı, daha zarif ve başarılı olmayı öylesine istiyordu ki... Ama yine de herkes onu çok seviyordu, hatta biraz fazla şımartılıyordu. Bayan March, küçük kadınlarının artılarını ve eksilerini çok iyi biliyordu; bazen konuşarak bazen de örnek göstererek onlara olumsuz yönlerini anlatmaya çalışıyordu. Kızlar, annelerini her zaman can kulağıyla dinliyorlardı: Ama değişmek her zaman öyle kolay olmuyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YAKIN KOMŞULAR

ÇOK KAR YAĞDIĞI BİR GÜN, Jo elinde bir süpürge ve kürekle evden çıktı. Hem bahçeyi hem de Beth kayıp düşmesin diye evin girişini temizleyecekti. Saatlerce çalışıp işini bitirdikten sonra, elinde süpürgeyle yandaki eve bakarak hayallere daldı. Taş ev son derece güzel ve bakımlıydı ama aynı zamanda çok soğuk ve cansız görünüyordu. O ciddi havasını yumuşatacak neşeli ve oyunbaz seslerden mahrumdu. Jo'nun canı gidip Laurie'yi görmek istedi, çocuk bir süredir ortalıkta yoktu. Belki de birinin gidip Laurie'nin büyükbabasına, çocukların başka çocuklarla oynamaya ihtiyacı olduğunu söylemesi gerekiyordu...

Jo tam bunları düşünürken taş evin pencere-

sinin arkasında birden Laurie göründü. Kız, sağlam bir kartopu yaparak pencereye attı ve çocuğun dikkatini çekmeyi başardı.

Laurie pencereyi açtı.

"Hasta filan olmadın, değil mi?" diye bağırdı Jo.

"Hayır," dedi çocuk. "Ama çok sıkıldım. "Biraz üşütmüştüm, hâlâ dışarı çıkamıyorum. Belki nazik bir kız beni ziyarete gelip iyileşmeme yardımcı olmak ister..."

Jo hiç düşünmeden hemen Laurie'nin yanına gitti. Uzun uzun konuştular. Laurie ona kardeşleri ve annesiyle ilgili -Laurie annesini uzun zaman önce kaybetmişti- bir sürü soru sordu. Jo ona gündelik hayatlarında yaşadıkları bazı komik olayları anlattı.

"Perdelerimiz hep açık durur. İstediğin zaman izleyebilirsin, tıpkı

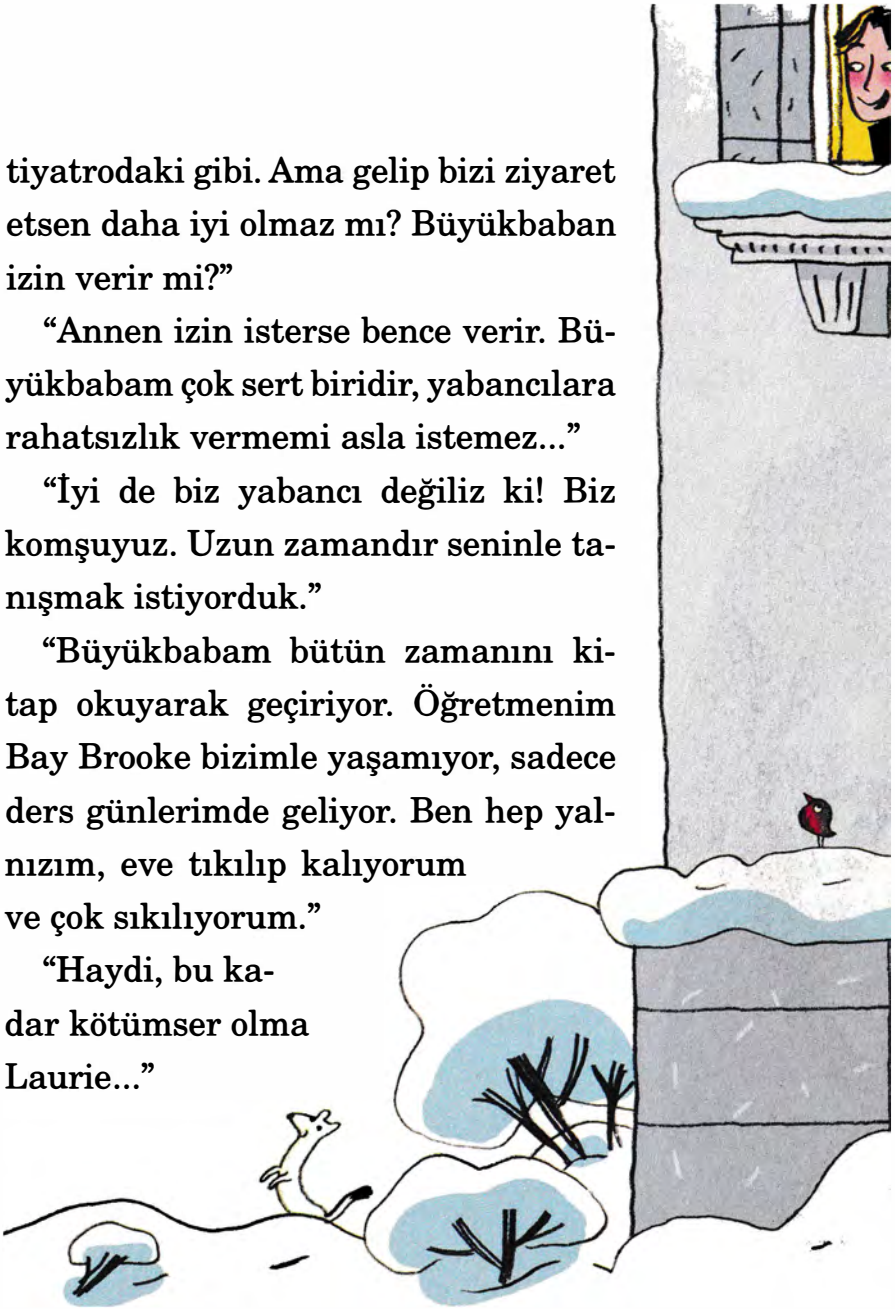
tiyatrodaki gibi. Ama gelip bizi ziyaret etsen daha iyi olmaz mı? Büyükbaban izin verir mi?"

"Annen izin isterse bence verir. Büyükbabam çok sert biridir, yabancılara rahatsızlık vermemi asla istemez..."

"İyi de biz yabancı değiliz ki! Biz komşuyuz. Uzun zamandır seninle tanışmak istiyorduk."

"Büyükbabam bütün zamanını kitap okuyarak geçiriyor. Öğretmenim Bay Brooke bizimle yaşamıyor, sadece ders günlerimde geliyor. Ben hep yalnızım, eve tıkılıp kalıyorum ve çok sıkılıyorum."

"Haydi, bu kadar kötümser olma Laurie..."

İki arkadaş neşeyle sohbete devam ettiler. Ardından Laurie, Jo'ya evdeki kütüphanelerini gösterdi. Okumaya tutkuyla bağlı olan Jo, kitapları hayranlıkla incelerken Laurie onu görmeye gelen doktorun yanına gitti.

Jo ev sahibinin portresinin duvarda asılı olduğunu görünce önünde durup dikkatle baktı: "Gerçekten de sert bir havası var ama gözleri yumuşacık bakıyor. Benim büyükbabam kadar yakışıklı sayılmaz ama yine de sevdim onu."

"Teşekkürler küçükhanım," dedi arkasından sert bir ses.

Evet, bu ses yaşlı Bay Laurence'e aitti. Jo utancından kızardı. O anda hemen kaçıp gitmek istemesine rağmen arkasına dönüp yaşlı adamla yüzleşti. Biraz konuştuktan sonra, Bay Laurence'in aslında kendi büyükbabasının yakın bir arkadaşı

olduğunu öğrendi. Laurie de doktor muayenesi bittiğinde yanlarına geldi ve hep birlikte çay içtiler.

Yaşlı adam, torununun Jo ile çok iyi anlaştığını fark etmişti. Komşularıyla daha sık görüşmesinin çocuğa iyi gelebileceğini düşündü. Jo'nun evdeki büyük kuyruklu piyanoyu hayranlıkla izlediğini gören Laurie onun için biraz piyano çaldı. Ayrılırken tekrar görüşmek üzere birbirlerine söz verdiler.

O gece Bayan March, Laurie'nin hikâyesini anlattı: Babası, yaşlı Bay Laurence'in onayı olmadan güzel bir İtalyan müzisyenle evlenmişti. Anne ve babasını daha çocukken kaybetmiş olan Laurie, daha önce hiç görmediği büyükbabasının himayesine verilmişti. Yaşlı adam torununu aşırı korumaya almış, onu ilgiden boğulacak hale getirmişti.

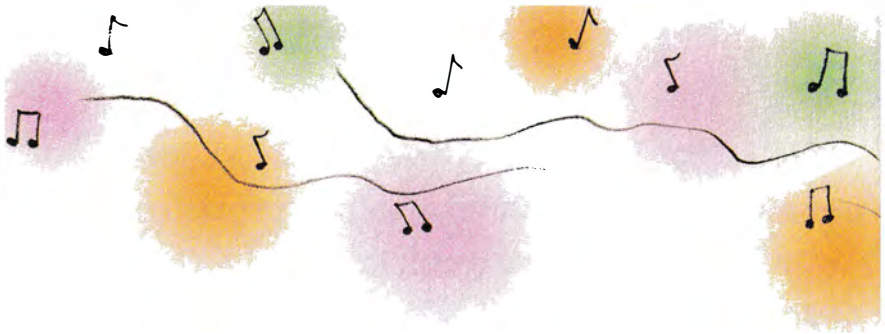
"Ne romantik bir hikâye!" dedi Meg.

"Ne saçma bir hikâye!" dedi Jo. "Bay Laurence torununun isteklerini dikkate almalı ve onu biraz özgür bırakmalı. Yoksa çocuk kaçıp gidecek..."

Dört kız kardeş ile Laurie arasındaki bağ zamanla daha da güçlendi.

Birlikte kızak ve paten kayıyorlar, tiyatrolara gidiyorlar, uzun uzun sohbetler ederek eğleniyorlardı. Çiçekleri çok seven Meg artık ne zaman isterse komşularının serasına gidebiliyordu; Jo kütüphaneden birçok kitap alıp bir çırpıda okuyor, onları geri götürdüğünde Bay Laurence ile üzerinde sohbet ediyorlardı. Amy evin duvarına asılı tabloların resimlerini çiziyordu. Laurie çok iyi bir ev sahibiydi.

Kız kardeşlerden sadece Beth "Muhteşem Saray" olarak adlandırdığı eve rahatça gitmeye çekiniyordu. Aslında orada kuyruklu piyano olduğunu bildiği için gitmeyi çok istiyordu. Ama o eve sadece bir defa Jo ile gidebilmişti ve Bay Laurence'in sert bakışlarından korkup kaçmıştı.

Oysa yaşlı adam Beth'in hassas yapısının farkındaydı. Bir gün March'ların evindeyken müzik konusunu açtı. O kadar güzel şeyler anlattı ki Beth onu büyülenerek dinledi ve korkularını bir anlığına unuttu. Konuşmanın sonunda Bay Laurence şöyle dedi:

"Piyanomuzun çok az kullanılması beni üzüyor. Laurie ödevleri yoğun olduğu için nadiren çalabiliyor. Piyanonun eskiyip gitmesini istemiyorum. Keşke kardeşlerinizden biri istediği zaman gelip çalsa..."

Beth öne atıldı ve gözleri parlayarak gönüllü olduğunu belirtti:

"Eğer kimseye sıkıntı vermeyeceksem..."

Yaşlı adam, Beth'e şefkatle baktı:

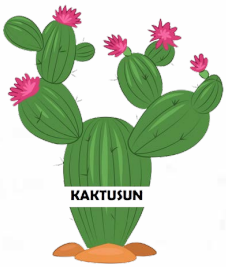
"Korkma, bana asla sıkıntı vermezsin. Benim

de eskiden aynı senin gibi gözleri parlayan bir torunum vardı."

O günden sonra Beth sık sık Laurence'lerin evine piyano çalmaya gitti. Onu utandırmamak için kimse etrafına yaklaşmıyor, Beth saatlerce tutkuyla piyano çalıyordu. Bay Laurence, Beth'i ve onun tatlı karakterini o kadar sevmişti ki ona muhteşem bir armağan verdi: güzeller güzeli bir piyano. Üzerinde duygusal bir not vardı; "*Bu piyano kaybettiğim torunuma aitti*," yazıyordu. "*Artık ona sen ses vereceksin.*"

Böylece Beth'in yepyeni bir piyanosu ve bir büyükbaba gibi tatlı ve tonton bir arkadaşı olmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
İRİLİ UFAKLI OLAYLAR

AMY'NİN birçok hevesi vardı. Aralarından biri son derece zararsızdı: sınıftaki arkadaşlarının arasında popüler olmak, herkesle arkadaş olmak. Tam diğer kızların kalbini fethetmeye hazırlanıyordu ki planı suya düştü. Yoğun ısrarlar sonucu ablalarından topladığı bozuk paralarla okuldaki arkadaşlarına dağıtmak için limonlu küçük kekler almıştı. Ama öğretmenleri bu tatlıların okulda yenmesini önceden beri yasaklamıştı. Amy her zamanki sakarlığıyla kekleri arkadaşlarına dağıtırken öğretmeni tarafından yakalandı. Öğretmen tüm kekleri çöpe

attırdı ve kızı fena halde azarladı. Amy üzüntü ve öfke içinde ağlayarak eve döndü. Tüm olanlar yetmezmiş gibi bir de annesinden azar işitti. Annesi Amy'ye okulun kurallarını çiğnediği için kızdı ve davranışlarını küstah ve sevimsiz bulduğunu söyledi. Fakat Bayan March biraz düşündükten sonra, öğretmenin davranışını da onaylamadığını fark etti ve kızını okuldan aldı. Amy'nin her gün Beth'le birlikte evde eğitim görmesine karar verdi.

İtiraf etmek gerekir ki o sıralar Amy son derece kaprisli ve çekilmezdi. Bir gün Jo ve Meg, Laurie ile tiyatroya gitmeye karar vermişlerdi. Amy de onlarla gitmek için saatlerce yalvardı ama Jo bunu kesinlikle istemiyordu.

"Daha çok küçüksün, hem Laurie sadece ikimizi davet etti!" dedi Jo kapıdan çıkmadan hemen önce.

"Buna pişman olacaksın!" diye bağırdı Amy arkasından. Ablası çıktıktan sonra aklındaki intikam planını hayata geçirdi.

Ertesi gün, Jo bir süredir üzerinde çalıştığı kitabının taslağını aradı fakat onu hiçbir yerde bulamadı. Hemen kız kardeşinden şüphelendi: "Amy! Sen mi aldın?"

Amy almadığını söyledi. Hemen sonra haince güldü ve bağırarak hızla uzaklaştı:

"Çok sevgili yazılarını hiç bulamayacaksın çünkü onları yaktım!"

Jo kardeşini omuzlarından yakalayıp sertçe sarstı: "Hikâyelerim! Aynılarını bir daha asla yazamam! Seni asla affetmeyeceğim! Asla! Asla!"

Anneleri araya girse de iki kardeşin barışmasını bir türlü sağlayamadı. Bayan March, Amy'ye çok yanlış davrandığını anlattı ve Jo'dan özür dilemesini söyledi. Amy ikna oldu ve ablasından özür dilemeye gitti ama Jo buz gibi bir sesle ona bağırdı:

"Seni asla affetmeyeceğim!"

Aslında kız kardeşler arasında olağan bir tartışmaydı bu. Ama Jo bu defa gerçekten çok öfkelenmişti çünkü ona göre yazı yazmak dünyanın en önemli şeyiydi.

Ertesi gün, evin sıkıcı havasından kurtulmak için Laurie ile buz pateni kaymaya gitti. Amy her zamanki ağlamaklı sesiyle yine şikâyet etmeye başladı:

"Beni de götüreceğine söz vermişti... Ne kadar kötü bir ablam var!"

"Asıl yanlış davranan sensin," dedi Meg. "Tekrar özür dilemeyi deneyebilirsin. Jo'nun peşinden git. Laurie ile sakinleşip rahatladığını gördüğün anda yanına yaklaş ve ona sarıl."

Amy bunu denemeye karar verdi. Jo, yolda küçük kardeşi tarafından takip edildiğini fark etmişti ama belli etmedi. Göle ulaştıklarında patenlerini giydi ve Laurie ile kaymaya başladı.

Laurie bağırdı: "Kıyıya yakın durmalıyız. Orta kısımdaki buz kırılabilir!"

O sırada düştüğü yerden kalkmaya çalışan Amy onu duymamıştı. Jo kardeşini uyarmak yerine hiçbir şey yokmuş gibi kaymaya devam etti.

Fakat birden arkasından çaresiz bir çığlık yükselince durdu. Dönüp baktığında Amy'nin buzun ortasında açılan deliğe düştüğünü gördü.

Neyse ki Laurie de kızı görmüştü çünkü Jo korkudan donakalmıştı. Kızcağız sonunda arkadaşının bağrışları sayesinde kendine geldi. Bir sopa yardımıyla Amy'yi gölden çıkardılar ve donmaması için hemen eve götürdüler.

"Benim yüzümden! Benim yüzünden oldu!" diye haykırdı Jo, annesine. Olup bitenleri hıçkırıklar içinde anlattı. "Eğer hastalanıp yataklara düşerse sorumlusu ben olacağım! Ne yapmalıyım? Bundan sonra öfkemi kontrol etmek için ne yapmalıyım?"

"Amy'ye bir şey olmayacak," dedi annesi sakince. "Sadece biraz üşüttü. Laurie ile iyi iş çıkardınız Jo.

Öfke sorununa gelince, ben de bir zamanlar senin gibiydim. Ama sonra kendimi kontrol etmeyi öğrendim."

"Sen de mi öfkeliydin anne?" diye bağırdı Jo şaşkınlıkla. "Sen ki bu kadar sakinsin!"

"Böyle olmayı babandan öğrendim. Çok zaman ve sabır gerekti ama en coşkulu kişiler bile sonunda durulmasını öğrenirler," dedi annesi.

"Ben de öyle olacağım anne, söz veriyorum." Jo annesine sarıldı. Bir süre sonra uykudan uyanan Amy yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle kollarını ablasına uzattı. İki kız kardeş nihayet barışmışlardı.

Tüm bunlar olup biterken, Meg sürpriz bir tatil fırsatı yakalamıştı.

King kardeşler kızamığa yakalanınca onun da öğretmenlik görevine bir süreliğine ara verildi. Arkadaşı Annie, Meg'i iki haftalığına evine davet etti, Meg de başka işi olmadığı için kabul etti. Annie zengin bir ailedendi ama aile üyeleri görgülü veya eğitimli değillerdi. Meg arkadaşının ve evdekilerin süslü kıyafetlerinden öyle büyülenmişti ki bunu hiç fark etmedi. O hep aynı giysileri giyiyor, diğer kızların yanında hüzünlü ve solgun görünüyordu.

Meg bir akşam arkadaşı Laurie'den bir buket çiçek ve Bayan March'tan bir mektup aldı. Ama tüm neşesi, arkasında fısıldaşarak dedikodu yapan kızları duyunca yok oldu gitti.

"O çocuk, Laurie, kaç yaşındaydı?"

"On altı, on yedi."

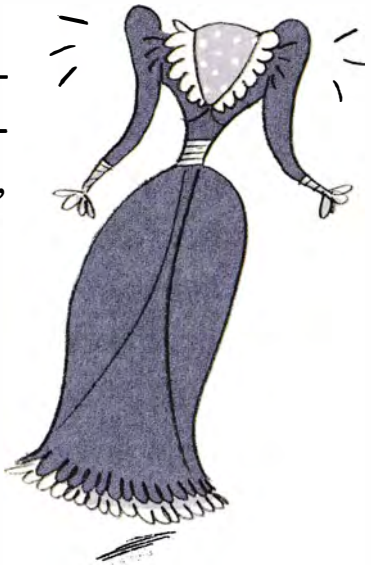
"March kardeşlerden biri için iyi bir evlilik fırsatı olurdu doğrusu."

"Bayan March hesabını iyi yapmıştır. Tabii Meg'in daha bir şeyden haberi olmadığı belli..."

"Bence mektup annesinden değil. Açtığı anda yanakları kızardı. Zavallıcık... Üzerindeki eski püskü giysiler olmasa aslında tatlı bir kız. Perşembe akşamı Laurie'yi davet edelim mi, ne dersin?"

Meg istemeden duyduğu bu dedikodudan son derece rahatsız olmuştu. Evdeki kızlar pek düşünmeden konuşmuş olsalar da bu laflar canını sıkmıştı. O akşam parti boyunca dayandı ama uykuya çekildiğinde başı üzüntüden ağrıyordu.

Perşembe gecesi, Meg arkadaşlarının yoğun ısrarı üzerine onlardan mavi bir elbise ödünç aldı, topuklu ayakkabılar giydi, hafif bir makyaj yaptı. Küpe, bilezik gibi aksesuarlar takıp eline de tüylü bir yelpaze aldı.

Laurie geldiğinde Meg'e şaşkınlıkla ama aynı zamanda hayal kırıklığıyla baktı. Meg bu bakışı nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi ama Laurie sonradan durumu ona açıkladı:

"Seni ilk bakışta tanımadığımı Jo'ya söylemeliyim."

"Nasıl yani, hoşuna gitmedi mi?" diye sordu Meg.

"Hayır," dedi çocuk. "Yetişkine benzemişsin, korkacaktım az daha senden. En önemlisi de her zamanki Meg'e benzemiyorsun, doğal değilsin.

Ben yapmacık olanı sevmem."

Meg bu sözlere bozuldu: "Ne kadar küstahsın!" diye haykırıp Laurie'nin yanından uzaklaştı. Öfkesini gizlemek için salondaki perdenin arkasına saklandı. Orada eski bir aile dostu ile annesinin arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldu:

"Seni March'ların küçük kızıyla tanıştıracaktım ama vazgeçtim. Çok tatlı bir kızdı, maalesef palyaçoya çevirmişler. Diğerlerinden hiç farkı kalmamış."

Meg ancak o zaman Laurie'nin haklı olduğunu anladı ve özür dilemek için onu aramaya koyuldu.

İki arkadaşın arası ufak bir dansla düzeliverdi. Meg, Laurie'ye bu geceki kılık kıyafetinden evdekilere bahsetmemesini rica etti. "Ben kendim söyleyeceğim," dedi. "Beni o hale sokmalarına izin verdim ve şu anda kendimi gösteriş meraklısı bir şapşal gibi hissediyorum."

Meg eve gider gitmez annesi ve kız kardeşlerine olanları anlattı. "Kendimi rezil ettim resmen;

saçma sapan giysiler giydim ve bir sürü dedikodu dinledim..." Arkadaşlarının, Laurie ile arasındaki ilişkiye dair yorumlarını ve Bayan March'ın sözde planını da anlattı. Ama annesi sakinliğini korudu:

"Tabii ki sizin için planlarım var kızım. Tüm anneler çocukları için planlar yapar. İyiliksever, sağlıklı ve mutlu kızlar olmanızı, sevdiğiniz kişiyle güzel bir hayat sürmenizi istiyorum... Para doğru kullanıldığında değerlidir ama bir amaç olamaz asla."

"Arkadaşımın ailesi, yoksul kızların fırsatlar peşinde koşmazlarsa bir şey elde edemeyeceklerini söylüyor," dedi Meg.

"Hepimizin kız kurusu olacağını ima ediyor yani," dedi Jo eğlenerek.

"Mutlu birer kız kurusu olmanız, mutsuz bir eş veya koca peşinde koşan kızlardan olmanızdan iyidir," dedi anneleri. "Annenizin ve babanızın her zaman yanınızda olacağını asla unutmayın."

BEŞİNCİ BÖLÜM
ÖZEL BİR YAZ

YAZ GELİNCE, March Teyze ve King kardeşler tatile gittiler. Böylece Jo ile Meg bol bol boş zamana kavuştular.

"Nihayet biraz tatil yapacağız! Dinlenmek ve eğlenmek istiyorum!" dedi Meg.

"Tembellik yapmak bana göre değil. Ben bir ağacın dibine kurulup bir sürü kitap okuyacağım," dedi Jo.

"Beth ve ben de birkaç gün ders çalışmayacağız," dedi Amy.

"Annem izin verirse tabii," dedi Beth.

Bayan March kızları denemek için bir haftalığına rahat bıraktı: "Hannah ve ben sizi rahat

bırakıyoruz, ne isterseniz onu yapın. Ama bence, çok kısa bir süre içinde, çalışmadan eğlenmenin, eğlenmeden çalışmak kadar sıkıcı olduğunu göreceksiniz."

"Hiç de bile! Harika olacak!" diye haykırdı Meg.

Gerçekten kızlar bir hafta içinde annelerine hak vermek zorunda kaldılar. Gündelik işleri görmezden geldikleri için ev darmadağındı, her yer toz içindeydi. Kendi başlarına kahvaltı bile hazırlayamadıklarını fark ettiler: Çay çok demli ve acı oluyordu, yumurtalar her sabah yanıyordu. Jo, Laurie için bir öğlen yemeği hazırlamaya kalkıştı ama sonuç tam bir felaketti. Beth'e gelince, küçük kanaryası Pip'e su ve yem vermeyi unutunca hayvancığı bir sabah kafesinde nefesi kesilmiş halde buldu. Kızcağız gözyaşlarına boğuldu ve ona bir cenaze töreni hazırladı ama yine de teselli olamamıştı.

Yedi gün sonra Bayan March kızların verdiği raporu dinledi ve sadece şöyle dedi: "Gördünüz mü? Her şeyin yolunda gitmesi için herkes görevini yerine getirmek zorunda."

"Arı gibi çalışacağız anne," dedi Jo heyecanla. "Ben yemek yapmayı öğreneceğim."

"Bundan sonra babamın kazaklarını senin yerine ben öreceğim!" dedi Meg.

"Ben de her gün ders çalışacağım. Zaten bütün gün bebeklerle oynamak için fazla büyüğüm artık," dedi Beth.

"Ben de gömleklere ilik açmasını öğreneceğim!" dedi son olarak Amy.

Ama kızların günleri sadece ev işleri yapmakla geçmiyordu. O yaz, Laurie'nin İngilitere'den arkadaşları onu ziyarete gelmişti. Kızlar onlarla birlikte gezme fırsatını yakaladılar.

"Off, ne giyeceğim?" dedi Meg bu haberi duyar duymaz. "Neyse ki pamuklu elbisem yeni yıkandı ve ütülendi..."

"Ben hiç kafaya takmıyorum... Nehirde gezinti için çiçekli yeşil elbisemi giyeceğim. O kadar sade bir elbise ki, hem çok rahat. Bir de Laurie'nin bana hediye ettiği büyük şapkayı takacağım."

"Ama Jo, Laurie sana o şapkayı şaka olsun diye gönderdi! Takarsan koca bir mantara benzeyeceksin!" diye bağırdı Meg dehşetle.

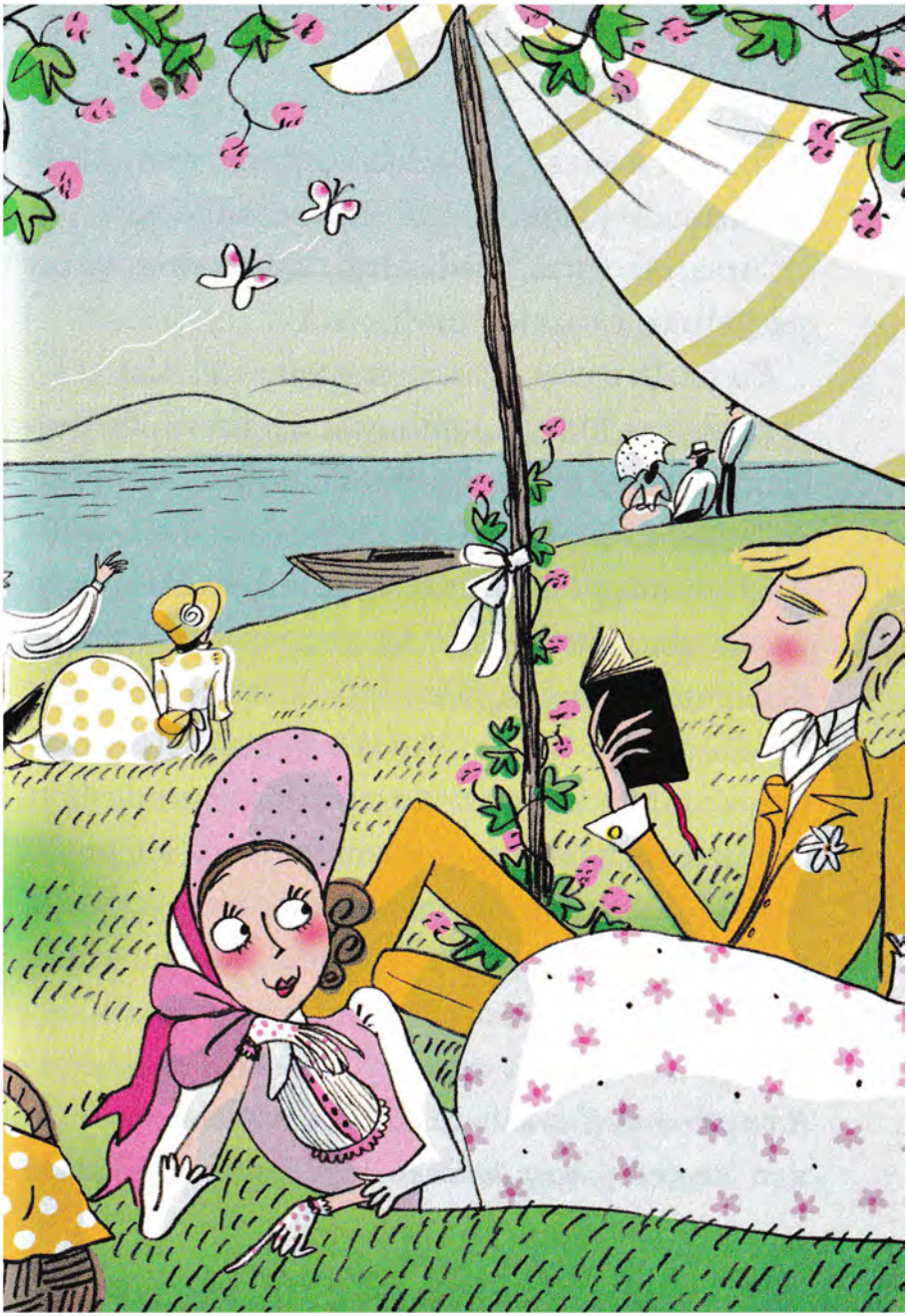

Jo onu duymazdan geldi ve kafasına kocaman hasır şapkayı geçirdi. Bu, Laurie'nin çok hoşuna gidecekti. Öyle de oldu. Ama çocuk en çok da kızların uzaktan gelen misafirlere cana yakın ve neşeli davranmalarına sevinmişti. Birlikte çok güzel bir gün

geçirdiler. Göl kenarındaki ağaçların dallarına gölgelik yapmak için çarşaflar astılar ve yanlarında getirdikleri leziz yiyeceklerle piknik yaptılar. Nehirde sandalla gezdikten sonra ağaçların gölgesinde dinlendiler. Pamuklu elbisesiyle çok sevimli olan Meg bir sürü iltifat almıştı ama en hoşuna giden, Laurie'nin öğretmeni Bay Brooke'un ona karşı mahcup ilgisi oldu. Öğretmen bey güzel sesiyle ona muhteşem hikâyeler anlattı ve yalnız kaldıklarında Almanca bir şiir kitabıyla onu bu dilde pratik yapması için cesaretlendirdi. Sonra biraz da kendisinden bahsetti.

"Önümüzdeki sene Laurie üniversiteye gidecek," dedi genç öğretmen. "Ben de askere gideceğim."

"Ne kadar saygıdeğer bir davranış. Ama geride kalan anne ve kız kardeşler için çok zor oluyor," dedi Meg. "Bizim de babamız uzakta. Onun tehlikede olduğunu ama yine de elimizden bir şey gelmeyeceğini bilmek çok kötü bir duygu."

"Benim annem ya da kız kardeşim yok. Arkadaşlarım da çok az..." dedi Brooke üzülerek.

"Ama biz varız," dedi Meg. "Başınıza kötü bir şey gelirse gerçekten üzülürüz."

Bu nazik sözler öğretmenin içini rahatlattı.

Beth tüm utangaçlığını yenmiş, Frank ile neşe içinde sohbet ediyordu. Çocuk talihsiz bir şekilde attan düşmüş, koltuk değneğiyle yürüyordu. Amy en küçük misafir Grace ile bebeklere meşe palamudundan çay servisi yapıyordu. Oyun arkadaşına karşı gerçekten büyük sabır gösteriyor, kendince epey hoşgörülü davranıyordu. Jo ise kriket oynarken çevresiyle tartışıp duruyordu çünkü İngilizlerin kazanmasına izin vermeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Günün sonunda herkesin keyfi yerindeydi, büyük bir neşe ve yorgunlukla eve döndüler.

Yazı en büyüleyici anı, küçük kadınların önceden keşfedip çok sevdikleri bir yere arkadaşla-

rı Laurie'yi götürdükleri gün yaşandı. Ormanın içindeki açık arazide, büyüleyici bir manzaraya sahip bir tepeciğe çıktılar.

"Ne müthiş bir manzara!" dedi Laurie. "Rüya gibi. Sanki hayal âlemindeyim..."

"Peki, en büyük hayalin hangisi? Paylaşmak ister misin?" diye sordu Meg.

Laurie hemen sıralamaya başladı: "Bütün dünyayı gezmek, Almanya'da müzik eğitimi almak, büyük bir besteci olmak, çok zengin olup sadece sevdiğim işlere kendimi adamak istiyorum. Ya sen Meg, sen ne isterdin?"

Meg'in yanakları kızardı ama dürüstçe yanıtladı: "Ben güzel bir evim, sağlıklı yemeklerim, hoş elbiselerim, çokça arkadaşım ve param olsun isterdim. Ayrıca bir sürü yardımcı olsun ve hiç iş yapmayayım isterdim. Yok, bu yanlış oldu, vazgeçtim. İyilik yapmak ve herkesin beni sevmesini isterdim."

"Senden başka kimsenin olmadığı, bomboş bir ev mi istiyorsun?" diye sordu Laurie.

"Nazik bir eşin ve tatlı çocukların olsun istemiyor musun? Bunlar olmadan hayal mi kurulur..."

Sonra sıra Jo'ya geldi. O da hemen yanıtladı: "Ben bir sürü Arap atının olduğu bir ahır isterdim. Ve kocaman bir kütüphane ile tüm öykülerimi ünlü edecek sihirli bir kalem... En büyük hayalim beni ünlü ve zengin edecek kitaplar yazmak."

"Benim hayalim ise..." diye başladı Beth. "Her zaman annem ve babamla birlikte olabilmek. Piyanom olduğumdan beri tek dileğim herkesin neşeli ve sağlıklı olması, ailemizin hiç ayrılmaması."

"Benim hayalimse işte bu," dedi Amy. Havaya bir resim fırçası fırlattı. "Ben sanatçı olmak, Roma'ya gitmek, sanat eğitimi almak ve beni dünyanın en ünlü ressamı yapacak resimler çizmek istiyorum!"

"Beth dışında hepimizin farklı hırsları var," dedi Laurie. "Acaba hayallerimizi gerçekleştirebilecek miyiz?"

"Şöyle yapalım," dedi Jo. "Eğer on yıl sonra hepimiz hayatta olursak tam bu noktada buluşalım ve bir durum değerlendirmesi yapalım."

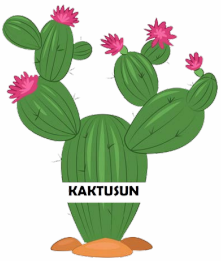
"Ben kendi hayallerimi gerçekleştiremeyeceğimi biliyorum," dedi Laurie üzülerek. "Büyükbabam kendimin değil, onun hayallerinin peşinden gitmemi istiyor ve Hindistan'da ticaret yapmam için uğraşıyor. Ama ben çay, ipek veya baharatla ilgilenmiyorum. Belki de babamın yaptığı gibi benim de kaçıp gitmem gerekiyor. Büyükbabam yalnız kalacak olmasaydı kaçardım..."

Meg arkadaşını şefkatle teselli etti: "Laurie sen

yine de büyükbabanın söylediklerini yap, en azından bir kısmını: Oku, kendini geliştir ve büyü. Ne kadar çabaladığını gördüğü zaman seni yapmayı istemediğin işlere zorlamaktan vazgeçecektir. Senden başka kimsesi yok şu hayatta..."

Bu ciddi sohbetin sonunda beş arkadaş yaza veda ettiler.

ALTINCI BÖLÜM
SONBAHAR FIRTINASI

EKİM AYI BOYUNCA Jo tavan arasına kapandı ve Scrabble adını verdiği faresiyle kâğıt ve defter yığınlarının arasına gömüldü. Çalışması sona erince Jo koltuğunun altında bir paketle evden çıkıp gizli görevine doğru yola koyuldu. Ancak yolda Laurie ile karşılaşınca görev gizliliğini biraz yitirdi. Çocuğun ısrarlarına rağmen Jo hiçbir şey söylemedi. Birlikte eve dönerken Laurie, Jo'ya uzun süredir kafasını meşgul eden konuyu açtı.

"Meg'in kaybettiği eldiven var ya... Brooke'daymiş. Hep cebinde taşıyor ve bazen çıkarıp ona dokunuyor."

Jo gözlerini arkadaşına dikti. "Bu habere biraz

öfkelendim. Keşke söylemeseydin."

"Hoşuna gider sanmıştım," dedi Laurie.

"Meg'i alıp uzaklara götürebilecek bir adam mı hoşuma gidecek? Haydi, gidelim Laurie..." dedi Jo kızgınlıkla. "Hem bu aşk meşk konuları hiç ilgimi çekmiyor."

Tepeye kadar koşunca Jo'nun kafası biraz dağıldı. Üstelik aklında çok başka konular vardı. Birkaç haftadır epey garip davranıyor, koşa koşa postaneye gidiyor ve ona bir paket gelmediğini görünce hayal kırıklığı yaşıyordu. Ama bir gün, salonda, elinde bir gazeteyle yelpazelenirken birden gözü önündeki sayfaya takıldı ve okumaya başladı. Ardından şaşkınlıkla öyle bir tepki verdi ki kardeşleri ne olduğunu sordular.

"Hiç... Bir öykü okuyordum da," dedi Jo. "İsmi *Rakip Ressamlar*."

"Yüksek sesle okusana," dedi Meg heyecanla.

Jo öykünün tamamını okudu ve kardeşler yorumlar yapmaya koyuldu.

Beth sordu:

"Kim yazmış?"

Jo ayağa kalktı, gazeteyi havaya fırlattı ve haykırdı:

"Kız kardeşiniz!"

Evet, gerçekten de öyleydi. Jo'nun ilk öyküsü gazetede yayınlanmıştı. Yazılarını bir editöre göndermiş ve çok beğenilmişti. Daha yolun başında olduğu için para almamıştı ama ne önemi vardı ki? En büyük hayalini gerçekleştirmek için ilk adımı atmıştı artık.

Bu sevinç, Washington'dan gelen bir telgrafla yarım kaldı. Bay March'ın çok hastalandığı ve Bayan March'ın onun yanına gelmesi gerektiğini haber veriyordu. Evde saatlerce süren ağlayışlar ve hazırlanma sırasında Laurie ve büyükbabası aileye çok yardımcı oldular. Bay Brooke'un Bayan March'a eşlik etmesi gerektiğine karar verdiler.

Akşam olduğunda hazırlıklar tamamlanmıştı. Bayan March son hazırlıklarını yapıyordu ki Jo ortalıktan kayboldu. Herkes çok endişelendi ama kısa bir süre sonra Jo yüzünde tuhaf bir ifadeyle kapıdan girdi. Elindeki bir miktar parayı annesine verdi.

"Babamın iyileşmesi için katkıda bulunmak istiyorum," dedi. "Yolculuk, ilaçlar ve kalan masraflar için lazım olacak..."

"Bu kadar parayı nereden buldun? Bir saçmalık yapmadın değil mi?" diye bağırdı Bayan March endişeyle.

"Hayır, anne. Endişelenme. Alın terimle kazandım." Jo, sözlerinin ardından şapkasını çıkardı. Saçları kısacıktı. O upuzun kahverengi saçları artık yoktu. "Saçlarımı perukçuya sattım! Dükkân

sahibi çiftin de askerde bir oğlu varmış, paraya neden ihtiyacım olduğunu öğrenince daha bile fazla ödediler!"

Kızlar uyuduktan sonra anneleri onları uyandırmadan öperek hepsiyle vedalaştı. Onlar küçük kadınlardı ve onlara örnek olmak için cesur olmalıydı. Cesarete ve metin olmaya sadece zatürre olan kocası için ihtiyacı olmayacaktı: Yokluğunda, tam da Bay March'ın durumu daha iyiye giderken, zayıf ve narin Beth hastalandı. Ateşi çıktığında ablalarına, birkaç gün önce yoksul bir aileye yemek götürdüğünü ve ziyaret sırasında ağır hasta olan en küçük çocuklarını kollarına aldığını itiraf etti. Çocukcağız kızılcık hastalığına tutulmuştu. Kızlar, evde hiç yetişkin olmadığı için, ilk iş Hannah'yı aradılar. Çocuklar ve hastalıklar konusunda çok deneyimi olan yaşlı kadın, kız kardeşleri teselli etti: Kızılcık hastalığı,

gerektiği gibi tedavi edildiğinde ciddi bir hastalık sayılmazdı. Doktoru aradılar ve muayenenin ardından Beth sevgiyle bakılmak üzere yatağa yatırıldı. Kardeşlerden bu hastalığa yakalanmamış tek çocuk olan Amy, ona da bulaşmaması için March Teyze'nin evine gönderildi. Fakat birkaç gün sonra Beth'in durumu düzeleceğine daha da ağırlaştı. Doktor hemen annesine haber verilmesini söyledi. Beth yüksek ateşten bilincini kaybetmişti, kimseyi tanımıyordu ve alev gibi yanıyordu. Bayan March'a telgraf çekilmesine karar verildi ama neyse ki Laurie işler daha da kötüleşmeden ona haber vermeyi akıl etmişti: Bayan March yola çıkmıştı bile.

Böyle zor bir zamanda annelerine kavuşacak olmak kızları çok rahatlattı. Ama küçük kızın durumu giderek kötüleşiyordu. Zavallıcığın beti benzi atmıştı; yüzü bembeyazdı,

dudakları kurumuştu, yüzü ifadesizdi, saçları karmakarışıktı. Ara sıra uykusundan sayıklayarak uyanıp su istiyordu.

Korkunç günlerdi. Meg ve Jo kardeşlerinin baş ucunda nöbet tutuyorlardı. Dışarıdaki fırtınanın camları sarstığı bir gece Jo, küçük Beth'in yatağına yaklaştığında onu kaybettiklerini düşündü. Kızın yüzü rahatlamıştı, neredeyse gülümsüyordu, sanki huzura ermiş gibiydi. Ama Hannah geldi, hasta kızın eline dokundu ve fısıldadı:

"Ateşi düşmüş. Şimdi uyuyor ve daha iyi nefes alıyor. Atlattı!"

Meg kardeşinin başucundaki vazoya bir beyaz gül bıraktı.

Sabah, güneşin doğuşuyla beraber anneleri geldi.

YEDİNCİ BÖLÜM
YILSONUNA DOĞRU

DÖRT BİR YANIN kar ve güneşle parıldadığı bir gün Bayan March eve iyi haberlerle geldi. Bay March daha iyiydi ve Bay Brooke onunla birlikteydi. Amy eve geri gelmişti. Hayat artık normale dönmüştü. Jo fırsatını bulur bulmaz annesine, Bay Brooke'un Meg'e olan duygularından endişeyle bahsetti. Annesi genç John'un -artık samimi oldukları için ismiyle hitap ediyordu- ona büyük yardımı dokunduğunu, çok olgun biri olduğunu ve babalarıyla da iyi anlaştığını söyledi. Bunları duyan Jo daha da endişelendi. Annesi onu sakinleştirmeye çalıştı:

"Meg henüz evlenmek için çok genç. Yirmi yaşın-

dan önce evlenmesini istemiyoruz. Gerçekten ne istediğine karar vermek için daha çok zamanı var."

"Laurie ile evlense olmaz mı? O hem zengin hem de hepimizin arkadaşı..." diye homurdandı Jo.

"Çocuk gibi davranma Jo. Laurie daha bir çocuk, ayrıca gönül kimi seçer bilinmez. Bu konuda bizim karar vermemiz büyük bir hata olur." Bu sözlerle mesele şimdilik kapanmıştı.

Bay March, yılbaşında belki evde olabileceğini yazmıştı. Yakında kavuşacaklardı. Jo ve Laurie bahçede Beth için kocaman bir kardan adam yapıp üzerine Beth'e alınan hediyeleri dizdiler: Plaklar, bir şal, bir sepet dolusu çiçek ve meyve küçük kızı bekliyordu. Bay Laurence'den de hediyeler gelmişti: Amy'ye güzel bir tablo, Jo'ya uzun zamandır istediği iki roman, Meg'e ilk ipek elbisesi.

March Ailesi sakin ve neşeli bir sabah geçiriyordu ki Laurie kapıdan içeri girdi, salonun ortasında durup haykırdı:

"March Ailesi için bir hediye daha var!"

Arkasından uzun boylu, paltolu bir adam girdi. İnce ve uzun boylu başka bir adamın koluna girmişti. Bir anda sevinç çığlıkları, ağlamalar ve sarılmalar eşliğinde bir cümbüş koptu: Bay March herkese sürpriz yapmış ve eve dönmüştü.

Öğle yemeğine Laurie, büyükbaba ve Bay Brooke da davet edildi. Şarkılar söylenip sohbetler bittikten sonra, akşam üzerine doğru misafirler evlerine döndü. Bay March ailesiyle baş başa kaldı. Onca kötü olaydan sonra herkesin tekrar bir arada olması tarifsiz bir mutluluktu.

"Hatırlıyor musunuz?" diye sordu Jo. "Bir yıl önce mutsuzluğumuzdan nasıl da şikâyet ediyorduk."

"Ben bu yıl bittiği için mutluyum çünkü sen geldin," dedi Beth, babasına. Büyük koltuğun ortasına gömülmüş oturuyordu.

Babası herkese baktı: "Zor yollardan geçtiniz ama cesurca ilerlemeye devam ettiniz. Hepiniz çok değişmişsiniz... Sen, Meg..." dedi en büyük kızının elini tutarak. "Eskiden ellerin hiç iş yapmayan insanlarınki gibi bembeyaz ve bakımlı olsun isterdin. Şimdi görüyorum da yorgunlar, bazı yerleri çizik ve yanık içinde. Tüm bunlar başkaları için çalışırken geçirdiğin zamanın izleri. Jo, saçların pek kısalmış ama eskisinden daha naziksin. Sesin de eskisi gibi gürlemiyor, küçük Beth ile ilgilenirken şefkatle doluyor. O asi kızını özlemiyor değilim ama başkalarını düşünen bu yeni Jo'ya bayıldım doğrusu. Beth, sen de eskisi kadar çekingen değilsin ama hâlâ çok narinsin. Amy'ye

gelince," dedi Bay March kızının saçlarını okşayarak, "artık sofrada yemek seçmiyorsun ve daha kibar olmuşsun, başkalarını da düşünüyorsun. Eskisi kadar aynaya bakmadığını fark ettim."

Beth, babası için yazdığı şarkıyı piyanonun başına geçerek çalmaya başladı. O tatlı ve yumuşak sesini bir daha duyamayacaklar diye herkes ne kadar da korkmuştu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
BÜYÜK SÜRPRİZ

JO KAFASINI KURCALAYAN konu yüzünden hâlâ endişeliydi. Ertesi gün, Bay Brooke şemsiyesini unutma bahanesiyle evlerine geldiğinde Jo önce ona ters ters bakıp sonra Meg'le baş başa bıraktı. Kız kardeşi, Jo'ya bu sevimsiz konular açılırsa Bay Brooke'u susturacağına ve evlenmeye niyeti olmadığını söyleyeceğine söz vermişti. Meg salonda genç adamla yalnız kalınca bir bahane bularak gitmek istedi ama Bay Brooke ona engel oldu:

"Lütfen hemen gitmeyin, benden korkuyor musunuz Margaret?"

"Tabii ki hayır. Babama çok iyi davrandınız. Size layık olduğunuz şekilde teşekkür etmeyi çok istiyorum," dedi Meg şaşkınlıkla.

"Bunun bir yolu var..." dedi Brooke, kızın elini tutarak. Bakışları sevgi doluydu. Kız ne yapacağını bilemedi. Kaçıp gitmeli miydi yoksa ona o güzel sesiyle aşkını ilan edip birlikte bir gelecekten bahsedecek bu genci mi dinlemeliydi?

"Ya siz? Siz bana biraz olsun ilgi duymuyor musunuz?" diye sordu genç adam.

"Bilmiyorum," dedi kız.

"Öğrenmek istemez misiniz?"

"Daha çok gencim," dedi Meg. Huzursuz olmuştu ama aynı zamanda mutluydu da.

"Ben bekleyebilirim, siz de belki bu süre içinde beni seversiniz. Ne dersiniz?"

Meg düşüncesini kararlılıkla tekrar dile getirince genç adamın yüzü hayal kırıklığıyla sarardı. Tam o

anda salona Bay March'ı görmeye gelen March Teyze girdi. Bay Brooke aceleyle yan taraftaki çalışma odasına kaçtı. Yaşlı kadın olup biteni anında anladı ve öfkeyle bağırdı:

"Senin suratın niye pancar gibi kıpkırmızı? O genç adam sana neler dedi?

"Bay Brooke şemsiyesini unutmuş, onu almaya geldi. Hepsi bu," dedi Meg utanarak.

"Brooke mi? Genç Laurence'in öğretmeni mi? Umarım onun sözlerine kanmamışsındır. Sana neler söylediğini tahmin edebiliyorum. Sakın bunlara kulak asma kızım: Onunla evleneyim deme! Evlenirsen mirasımdan tek kuruş alamazsın!"

Bu sözler üzerine Meg'in tepesi attı:

"Ben kiminle istersem onunla evlenirim. Senin paranı isteyen yok!"

March Teyze ilk defa Meg'i böyle öfkeli görüyordu. Ona kendince mantıklı, ufak bir öğüt verdi:

"Aklını başına topla evladım, sözümü dinle. Hayatını ziyan etmeni istemiyorum. Güzel bir düğün

yapmalısın, yoksul bir adamla evlenemezsin."

"Annem ve babam onu seviyor, ben de..." dedi Meg kızararak.

"Seni daha akıllı sanırdım canım kızım," dedi teyzesi.

Artık duygularını kontrol edemeyen Meg atıldı: "Ben hayatım boyunca ondan daha iyisini bulamayacağımı biliyorum. John iyi kalpli, şefkatli, nazik ve akıllı bir genç. Evet, uzaklara gidecek, biliyorum, ama ben onunla gurur duyuyorum."

"Ne kadar sersemsin! Ailende para olduğunu bildiği için seni seçti o!"

"Asıl sen kötü niyetlisin teyze! Ben yoksulluktan korkmuyorum çünkü sevdiğim kişiyle mutlu olacağımı biliyorum. O beni seviyor, ben de onu seviyorum..." dedi Meg.

Teyzesi kapıyı büyük bir öfkeyle çarparak çıktı. O anda Bay Brooke yumuşamış, tatlı bir yüz ifadesiyle Meg'in yanına yaklaştı.

"Konuşulanları duydum. Teyzene teşekkür etmem gerekiyor çünkü onun sayesinde beni sevdiğini öğrendim..."

"Ben de bunu bilmiyordum, ta ki teyzem senin hakkında o sözleri edene dek..."

March Teyze yeğeninin aklının başına gelip gelmediğini kontrole etmek için geri gelmişti ama iki gencin birbirine sarıldıklarını görünce bir daha hiç dönmemek üzere çıkıp gitti.

Bir anda tüm ev haberi duydu. Jo koşarak Amy'ye haber verdi, Beth ağladı, Bay ve Bayan March da Bay Brooke ile salona kapanarak Meg'in geleceği hakkında konuştular.
Çay saatinde fırtına dinmişti.

Genç öğretmen ile Meg mutluluktan ışıldıyorlardı. En başından beri bu birlikteliğe karşı olan Jo bile uzun süre sinirli kalamamış, gülümsemeye başlamıştı.

Bir süre sonra, tüm haberleri alan Laurie düğünü kutlamak için elinde bir buket çiçekle geldi.

"Düğün mü? Ne diyorsun sen? Daha evlenmek için üç senemiz var. Daha önce olmayacak."

"Kim bilir üç yıl içinde neler olacak..." dedi Jo şaşkınlıkla.

"Geleceği bilmek ister miydin?" diye sordu Laurie. "Ben çok isterdim."

"Ben istemezdim," dedi Jo. "Çünkü üzüntü verici olayları şimdiden bilmek istemezdim. Baksana şu an herkes ne kadar mutlu..."

Jo etrafına bakınca keyfi iyice yerine geldi. Sevdiği herkes yanındaydı, insan bundan daha fazla ne isteyebilirdi ki?

YAZARLAR HAKKINDA

Louisa May Alcott

Louisa May Alcott 1832 yılında Amerika'da doğdu. Gençlik yıllarında yıllarında Amerika'da kadın hakları ve köleliğin kaldırılması mücadeleleri içinde yer aldı. Bir yandan aile bütçesine katkıda bulunabilmek için öğretmenlik, hemşirelik, dadılık, temizlikçilik gibi işler yaparken bir yandan da yazarlık çalışmalarını sürdürdü. Çeşitli fabl denemelerini bir araya getiren ilk kitabı 1854'de yayınlandı. 1868'de yayınlanan ve üç kız kardeşi ile birlikte geçirdiği çocukluk yıllarından biyografik izler taşıyan *Küçük Kadınlar* adlı romanıyla büyük bir başarı ve tanınırlık kazandı. Dört kız kardeşin çocukluk yıllarını anlatan bu klasik eseri ertesi yıl, aynı karakterlerin ailelerini kurmalarını anlatan *İyi Hanımlar* izledi. Bu dizi 1871'de yayınladığı ve Jo'nun kocası ile birlikte bir okul kurmasını anlatan *Küçük Erkekler* ve 1886'da yayınlandığı *Jo'nun Çocukları* romanı ile tamamlandı.

Louisa May Alcott hiç evlenmedi ancak 1879'da ölen kız kardeşinin çocuğunu evlat edindi. Yaşamının son yıllarında kadınlara seçme seçilme hakkı verilmesi konusunda Amerika çapında yürütülen mücadelenin önde gelen isimlerinden biri oldu.

Beatrice Masini

Çağdaş İtalyan çocuk edebiyatının sevilen yazarlarından Beatrice Masini 1962 yılında İtalya'da doğdu. Gazetecilik, çevirmenlik ve editörlük yaptı. Yazdığı çocuk kitaplarının birçoğu farklı dillere çevrildi. Yılın en iyi çocuk yazarı alanında Andersen Ödülü kazanan yazar hâlâ Milano'da yaşamaktadır.